

[Kammersgaard.]

hospitalet var fremkommet med Oplysninger, som i nogen Grad er misvisende eller i alt Fald let kan misforstaaes. Ifølge Fortrykket Sp. 1117 udtalte den højtærede Minister følgende, som jeg haaber at have Formandens Tilladelse til at citere: „Et Mindretal af Kommissionen mente, at man kunde nøjes med en Udvidelse af Aarhus-Hospitalet, en Modernisering af det, hvorved der vilde vindes 200 Pladser. Denne Plan vilde koste 3 200 000 Kr.“ Og lidt længere nede i Linie 18 gentages det, „at 200 Pladser for 3 200 000 Kr. vilde blive meget kostbare Pladser“. Jeg ønsker til disse Oplysninger at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger. I den Sum, som den højtærede Minister her omtalte, 3 200 000 Kr., er der inkluderet et større Beløb, som, hvad enten Hospitalet udvides til at omfatte disse 200 Pladser mere eller ikke, skal anvendes til aldeles nødvendige Reparationer, saa naar den højtærede Minister giver det Udseende af, at de 200 nye Pladser paa det nævnte Hospital vil koste det omtalte Beløb, er det altsaa langt fra at være Tilfældet. Men dernæst udtaler den højtærede Minister, at et Mindretal i den før nævnte Kommission, der var nedsat til at foretage Forarbejder til Opførelsen af et nyt Hospital, mente at kunne nøjes med en Udvidelse af Hospitalet i Aarhus. Dette er slet ikke Tilfældet. Jeg haaber ogsaa at have den højtærede Formands Tilladelse til at citere Mindretallets Udtalelse i den Betænkning, som i sin Tid blev afgivet; der staar udtrykkeligt følgende: „Under Hensyn til Statens vanskelige økonomiske Forhold formener Mindretallet, at man foreløbig bør forsøge denne Udvej til Afhjælpning af Pladsmangelen og afvente Resultatet; først hvis det ikke herved lykkes at skabe betryggende Forhold, bør der tages Bestemmelse om at opføre et nyt Hospital. Man vil heraf se, at Mindretallet kun udtaler, at man først ønsker den omtalte Udvidelse af Hospitalet ved Aarhus, men hvis denne Udvidelse ikke tilfredsstiller Kravet om Plads, da ønsker man at gaa til Opførelse af et nyt Hospital. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at den højtærede Sundhedsminister synes at have bestemt, at der ingen Pladsmangel er paa vore Sindssygehospitaler, og saa er der altsaa ingen Pladsmangel! En Betragtningssmaade af denne Art er saa meget mærkeligere, som det jo let kan konstateres, at man indenfor Sindssygelægers Kreds og indenfor interesserede Kredse er ganske enig om, at Pladsmangelen i høj Grad gør sig

gældende. Jeg skal i saa Henseende kun nævne, at Sundhedsstyrelsen i en Skrivelse af December 1920 erklærer, at der da manglede Plads til 1 211 sindssyge. Jeg ved vel, at der senere er sket Udvidelser, baade af Hospitalet ved Nykøbing Sjælland og ved Vordingborg, og at Vester Vedsted er taget i Brug, men trods dette udtaler samtlige Sindssygelæger offentligt, at der egentlig mangler 2 Hospitaler, men at i alt Fald 1 nyt Hospital er aldeles paatrængende nødvendigt. Man faar i denne Forbindelse uægtelig en ejendommelig Opfattelse af den Betydning, som den højtærede Minister tillægger specielt Sindssygelægerne Erklæringer; men til syvende og sidst maa dette jo blive et Spørgsmaal mellem Sindssygelægerne og den højtærede Minister. Jeg vil imidlertid ikke undlade at gentage, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at den højtærede Sundhedsminister kan jo, om jeg saa maa sige, vride og vende sig, som han vil; udenom Kravet om Opførelsen af et nyt Sindssygehospital i en nærmere Fremtid kommer vi ikke her i Landet.

Axel Dam: Den højtærede Indenrigsminister udtalte sin Bekymring for, at en Udstykning i Smaapartier skulde medføre „kaotiske Tilstande, som ogsaa vilde stikke Hestefoden frem i den høje Rigsdag og derfor virke skadelig med Hensyn til Udviklingen af Folkestyret i den kommende Tid“. Det maa altsaa formodes, at det Valglovsforslag, han vil forelægge, vil søge bevidst at udelukke Smaapartierne fra Repræsentation i Rigsdagen. Den overlegne Haan imod Smaapartierne, som Udtalelsen om „Hestefoden“ indeholder, rammer ikke blot os Repræsentanter for saadanne Smaapartier, men er ogsaa en Fornærmelse imod vore Vælgere, der ifølge Grundloven har samme Krav paa ligelig Repræsentation som alle andre Vælgere i Landet. Det er imidlertid kun godt, at den højtærede Ministers Ringeagt for Vælgernes Selvbestemelsesret er kommet saa tydeligt frem, at de ved, hvor de har ham, naar det gælder at værne om deres grundlovmæssige Rettigheder, et Værn, som de altsaa maa søge hos andre Partier end Venstre. Værre er det dog, at den højtærede Minister med næsten kynisk Ugenærthed blotter den Hestefod, hvormed han sparker til Vælgere, der ikke vil lade sig drive ind i de store autoriserede og privilegerede Partibaase. Det er dog ikke Smaapartiernes Sag alene, jeg ønsker at gøre mig til Talsmand for; det er i lige saa høj Grad alle andre Vælgers.